CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL VERICA TRSTENJAK prezentate la 28 aprilie 2010[1]

Cuprins

I — Introducere ..... I - 9993

II — Cadrul juridic ..... I - 9994

A — Directiva 89/106 ..... I - 9994

B — Directiva 89/686 ..... I - 9996

C — Decizia 93/465 ..... I - 9997

III — Standardul european 795 ..... I - 9997

IV — Situația de fapt și cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare ..... I - 10000

V — Procedura în fața Curții ..... I - 10002

VI — Argumentele părților ..... I - 10003

A — Cu privire la prima întrebare preliminară ..... I - 10003

B — Cu privire la a doua întrebare preliminară ..... I - 10004

C — Cu privire la a treia întrebare preliminară ..... I - 10005

D — Cu privire la a patra întrebare preliminară ..... I - 10006

E — Cu privire la a cincea întrebare preliminară ..... I - 10006

F — Cu privire la a șasea întrebare preliminară ..... I - 10007

G — Cu privire la a șaptea și la a opta întrebare preliminară ..... I - 10008

1 — Limba originală: germana.

VII — Apreciere juridică ..... I - 10009

A — Considerații generale ..... I - 10009

B — Prima întrebare preliminară ..... I - 10010

C — A doua întrebare preliminară ..... I - 10014

D — A treia întrebare preliminară ..... I - 10016

E — A patra întrebare preliminară ..... I - 10018

F — A cincea întrebare preliminară ..... I - 10021

G — A șasea întrebare preliminară ..... I - 10021

H — A șaptea și a opta întrebare preliminară ..... I - 10022

VIII — Concluzie ..... I - 10023

I — Introducere

1. În cadrul prezentei cereri de pronunțare a unei hotărâri preliminare, formulată în temeiul articolului 234 CE [2], Rechtbank 's Gravenhage (denumită în continuare „instanța de trimitere") adresează Curții opt întrebări preliminare privind interpretarea Directivei 89/106/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre referitoare la materialele de construcții [3], precum și a Directivei 89/686/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1989 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la echipamentul individual de protecție [4].

2. Prin intermediul acestor întrebări preliminare, instanța de trimitere urmărește să afle, în esență, dacă dispozitivele de ancorare împotriva căderilor de la înălțime în timpul lucrărilor pe acoperișuri plate care cuprind

2 — Potrivit Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene (JO C 306, p. 1), procedura de pronunțare a unei hotărâri preliminare este în prezent guvernată de articolul 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

3 — JO L 40, p. 12, Ediție specială, 13/vol. 9, p. 3, în versiunea modificată prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 septembrie 2003 de adaptare la Decizia 1999/468/CE a Consiliului a dispozițiilor privind comitetele care asistă Comisia în exercitarea competențelor de executare prevăzute de actele care fac obiectul procedurii menționate la articolul 251 din Tratatul CE (JO L 284, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 4, p. 213).

4 — JO L 399, p. 18, Ediție specială, 13/vol. 9, p. 214, în versiunea modificată prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 septembrie 2003 de adaptare la Decizia 1999/468/CE a Consiliului a dispozițiilor privind comitetele care asistă Comisia în exercitarea competențelor de executare prevăzute de actele care fac obiectul procedurii menționate la articolul 251 din Tratatul CE (JO L 284, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 4, p. 213).

un punct de ancorare strâns legat de acoperiș trebuie să intre în domeniul de aplicare al Directivei 89/106 și/sau în domeniul de aplicare al Directivei 89/686. În această privință, instanța de trimitere dorește de asemenea să afle dacă și în ce condiții astfel de dispozitive de ancorare trebuie prevăzute cu marcajul CE.

II — Cadrul juridic

A — *Directiva 89/106*

3. Articolul 1 din Directiva 89/106 are următorul cuprins:

„(1) Prezenta directivă se aplică produselor pentru construcții în măsura în care li se aplică cerințele esențiale privind lucrările și care sunt prevăzute la articolul 3 alineatul (1).

(2) În înțelesul prezentei directive, «produs pentru construcții» înseamnă orice produs care este fabricat în vederea încorporării sale, în mod durabil, în lucrările de construcții, care se referă atât la clădiri, cât și la lucrările publice.

«Produsele pentru construcții» sunt denumite în continuare «produse»; «lucrările de construcții», care se referă atât la clădiri, cât și la lucrările publice, sunt denumite în continuare «lucrări».”

4. Articolul 2 din Directiva 89/106 prevede:

„(1) Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a garanta că produsele prevăzute la articolul 1 și destinate utilizării în lucrări pot fi introduse pe piață numai dacă îndeplinesc condițiile de utilizare prevăzute, adică numai dacă au asemenea caracteristici, încât lucrările în care trebuie încorporate, asamblate, utilizate sau instalate vor putea, cu condiția să fi fost corect proiectate și construite, să îndeplinească cerințele esențiale prevăzute la articolul 3 în cazul în care aceste lucrări fac obiectul unei reglementări care să conțină astfel de cerințe.

(2) (a) În cazul în care produsele intră sub incidența altor directive care reglementează alte aspecte și care prevăd, în același timp, aplicarea marcajului de conformitate CE, acesta din urmă indică faptul că se presupune că produsele în cauză sunt în același timp în conformitate cu dispozițiile celorlalte directive;

[…]”

5. Articolul 3 din Directiva 89/106 are următorul cuprins:

„(1) Cerințele esențiale care se aplică lucrărilor și care pot influența caracteristicile tehnice al unui produs sunt enunțate prin stabilirea unor obiective prevăzute la anexa 1. […]

[…]

(3) Cerințele esențiale sunt precizate în documente (documente interpretative) destinate stabilirii legăturilor necesare între cerințele esențiale indicate în alineatul (1) și mandatele de standardizare, mandatele care privesc ghidurile de agrement tehnic european sau recunoașterea altor specificații tehnice în înțelesul articolelor 4 și 5."

6. Articolul 4 din Directiva 89/106 prevede:

„(1) În sensul prezentei directive, prin «specificații tehnice» se înțelege standardele și agrementele tehnice.

În sensul prezentei directive, prin «standarde armonizate» se înțelege specificațiile tehnice adoptate de către CEN sau CENELEC sau de către aceste două organisme, având mandatul Comisiei dat în conformitate cu Directiva 83/189/CEE pe baza unui aviz emis de către comitetul menționat la articolul 19 și în conformitate cu Orientările generale privind cooperarea între Comisie și aceste două organisme, semnate la 13 noiembrie 1984.

(2) Statele membre presupun că produsele pot fi utilizate dacă permit executarea lucrărilor la care sunt folosite, cu condiția ca acestea din urmă să fie corect proiectate și realizate, să satisfacă cerințele esențiale prevăzute la articolul 3, atunci când aceste produse poartă marcajul CE, care indică faptul că ele satisfac toate dispozițiile prezentei directive, inclusiv procedurile de evaluare a conformității prevăzute la capitolul 5 și procedura prevăzută la capitolul 3 […]"

7. Articolul 7 din Directiva 89/106 are următorul cuprins:

„(1) Pentru a se asigura calitatea standardelor armonizate care se aplică produselor, aceste standarde trebuie stabilite de către organismele europene de standardizare în conformitate cu mandatele pe care le primesc de la Comisie conform procedurii prevăzute de Directiva 83/189/CEE și, după consultarea comitetului menționat la articolul 19, conform Orientărilor generale privind cooperarea între Comisie și aceste organisme, semnate la 13 noiembrie 1984.

(2) Este necesar ca standardele stabilite în acest fel, luând în considerare documentele interpretative, să fie exprimate, pe cât posibil, în termeni de performanță a produselor.

(3) De îndată ce standardele au fost stabilite de către organismele europene de standardizare, Comisia publică referințele acestora în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*, seria C."

B — *Directiva 89/686*

8. Articolul 1 din Directiva 89/686 are următorul cuprins:

„(1) Prezenta directivă se aplică pentru echipamentele individuale de protecție, denumite în continuare «EIP»;

Prezenta directivă stabilește condițiile care reglementează introducerea pe piață și libera circulație a echipamentelor individuale de protecție în cadrul Comunității și cerințele esențiale de siguranță pe care trebuie să le îndeplinească EIP pentru a asigura protecția sănătății și siguranța utilizatorilor.

(2) În sensul prezentei directive, EIP reprezintă orice dispozitiv sau articol destinat purtării sau utilizării de către un individ ca mijloc de protecție împotriva unuia sau mai multor riscuri pentru sănătate și siguranță.

EIP include, de asemenea:

(a) un ansamblu constituit din mai multe dispozitive sau articole, care au fost combinate de fabricant într-un întreg, pentru a proteja individul împotriva unuia sau mai multor riscuri simultane potențiale;

(b) dispozitive sau articole de protecție combinate, separat sau împreună, cu echipamente individuale care nu au rol de protecție, purtate sau utilizate de un individ în vederea desfășurării unei activități;

(c) componente interschimbabile ale EIP, esențiale pentru o funcționare satisfăcătoare și utilizate exclusiv pentru astfel de echipamente.

(3) Se consideră ca parte integrantă a EIP orice sistem de legătură introdus pe piață împreună cu EIP pentru racordarea acestuia la un dispozitiv extern, complementar, chiar dacă acest sistem nu este destinat purtării sau utilizării în permanență de către utilizator pe întreaga durată a expunerii la risc.

[…]"

9. Potrivit articolului 3 din Directiva 89/686, EIP menționat la articolul 1 trebuie să îndeplinească cerințele esențiale de sănătate și siguranță prezentate în anexa II.

10. Conform articolului 4 alineatul (1) din Directiva 89/686, statele membre nu au dreptul să interzică, să limiteze sau să împiedice introducerea pe piață a EPI sau a componentelor EPI care se conformează dispozițiilor acestei directive și care poartă marcajul CE, fapt care atestă conformitatea lor cu această directivă, inclusiv respectarea procedurilor de certificare prevăzute în capitolul 2.

C — *Decizia 93/465*

11. Articolul 1 din Decizia 93/465/CEE a Consiliului din 22 iulie 1993 privind modulele diverselor faze ale procedurilor de evaluare a conformității și normele de aplicare și de utilizare a mărcii de conformitate CE care sunt propuse spre a fi utilizate în cadrul directivelor de armonizare tehnică [5] are următorul cuprins:

„(1) Procedurile de evaluare a conformității care urmează a fi utilizate în cadrul directivelor de armonizare tehnică referitoare la comercializarea produselor industriale vor fi selectate dintre modulele incluse în anexă, în concordanță cu criteriile stabilite prin prezenta decizie și prin orientările generale cuprinse în anexă.

[…]

(2) Prezenta decizie stabilește normele de aplicare a mărcii de conformitate CE prevăzute de legislația comunitară privitoare la proiectarea, fabricarea, punerea pe piață, intrarea în funcțiune sau utilizarea produselor industriale.

[…]”

III — Standardul european 795

12. Standardul european EN 795 (denumit în continuare „EN 795”) a fost adoptat de Comitetul European de Standardizare la 29 martie 1996 și publicat de Comisie la 12 februarie 2000, în cadrul punerii în aplicare a Directivei

5 — JO L 220, p. 23.

89/686, ca standard armonizat în sensul acestei directive [6].

13. EN 795 are următorul cuprins:

„1. Domeniul de aplicare

Această normă indică cerințele, metodele de testare, instrucțiunile de utilizare și marcajul pentru dispozitivele de ancorare destinate exclusiv utilizării cu echipamente individuale de protecție împotriva căderilor de la înălțime.

Acest standard nu se aplică nici cârligelor de siguranță prevăzute de standardul EN 517, nici pasarelelor prevăzute de standardul EN 516 și nici punctelor de ancorare fixe care fac parte din construcția inițială.

[…]

3. Definiții

În sensul acestui standard, se aplică următoarele definiții:

3.1 «Dispozitiv de ancorare» înseamnă un element sau un ansamblu de elemente sau de componente prevăzut cu unul sau mai multe puncte de ancorare.

3.2 «Element» înseamnă o parte a unei componente sau un subsistem. Corzile, cordoanele, elementele de fixare, fitingurile sau glisierele sunt exemple de elemente.

[…]

3.4 «Punct de ancorare» înseamnă un element de care poate fi fixat un echipament individual de protecție după instalarea unui dispozitiv de ancorare.

3.5 «Punct de ancorare» înseamnă unul sau mai multe elemente fixate în mod permanent de o construcție, pe care se poate fixa un dispozitiv de ancorare sau un echipament individual de protecție.

[…]

6 — Comunicarea Comisiei din 12 februarie 2000 în cadrul punerii în aplicare a Directivei 89/686/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1989 privind echipamentul individual de protecție, modificată prin Directivele 93/68/CEE, 93/95/CEE și 96/58/CE (JO C 40, p. 5). Această publicare a fost însă supusă prevederii exprese că nu cuprinde echipamentele din clasele A (dispozitivele de ancorare structurale), C (dispozitivele de ancorare echipate cu suporturi de asigurare flexibile orizontale) și D (dispozitivele de ancorare echipate cu șine de asigurare rigide orizontale); a se vedea punctul 121 din prezentele concluzii.

3.13 Clase	4.3 Cerințe specifice privind dispozitivele de ancorare
3.13.1 Clasa A	4.3.1 Clasa A
3.13.1.1 Clasa A1	4.3.1.1 Clasa A1 – Testări-tip pentru dispozitivele de ancorare destinate fixării pe suprafețe verticale, orizontale și înclinate
Clasa A1 cuprinde puncte de ancorare destinate fixării pe suprafețe verticale, orizontale și înclinate – de exemplu, pereți, coloane, lintouri (a se vedea figura 1). […]	Trebuie efectuată o testare statică în conformitate cu punctul 5.2.1, prin exercitarea unei forțe de 10 kN în direcția în care forța se poate aplica în serviciu. Forța trebuie menținută timp de 3 minute. Dispozitivul de ancorare trebuie să reziste forței.
3.13.1.2 Clasa A2	
Clasa A2 cuprinde puncte de ancorare destinate fixării pe acoperișuri înclinate (a se vedea figura 2).	Trebuie efectuată o testare dinamică în conformitate cu punctul 5.3.2. Masa de cădere trebuie oprită.
[…]	[…]

5.2 Proceduri de testare a forței statice

Dispozitivul de ancorare se instalează potrivit instrucțiunilor de montare într-un model al tipului de construcție pentru care este destinat […]

Se montează aparatul de testare a forței statice în conformitate cu punctul 4.1.1, pentru a exercita forța de testare în direcția sau în direcțiile de utilizare, și se supune punctul de ancorare forței statice de testare prevăzute la punctul 4.3.1.1. Se verifică dacă dispozitivul de ancorare rezistă forței.

[…]"

5.2.1 Clasa A1 – dispozitive de ancorare

IV — Situația de fapt și cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare

14. Litigiul din acțiunea principală opune doi fabricanți de dispozitive de ancorare împotriva căderilor de la înălțime în timpul lucrărilor pe acoperișuri plate. În esență, litigiul dintre aceștia privește problema dacă dispozitivul de ancorare al celuilalt fabricant este sigur și dacă dispozitivele de ancorare actuale pot fi sau trebuie prevăzute cu marcajul CE.

15. Prima reclamantă din acțiunea principală, Latchways plc, fabrică dispozitivul de ancorare „Mansafe Constant Force Post". A doua reclamantă din acțiunea principală, EuroSafe Solutions BV, este distribuitorul olandez al acestui dispozitiv de ancorare. Prima pârâtă din acțiunea principală, Kedge Safety Systems BV, fabrică dispozitivul de ancorare „Kedge Safety", comercializat de a doua pârâtă din acțiunea principală, Consolidated Nederland BV.

16. Componenta principală a dispozitivelor de ancorare în cauză este un punct de ancorare care trebuie fixat pe un acoperiș. De acest punct de ancorare se poate fixa o chingă, care, la rândul ei, poate fi legată de o centură anticădere purtată de lucrătorul de pe acoperiș.

17. Din punct de vedere tehnic, dispozitivul de ancorare „Mansafe Constant Force Post" se caracterizează prin faptul că punctul de ancorare se înșurubează pe acoperiș. În schimb, punctul de ancorare al „Kedge Safety" se lipește cu ajutorul unei rozete de stratul de bitum al acoperișului. Așadar, atât „Mansafe Constant Force Post", cât și „Kedge Safety" trebuie clasificate ca dispozitive de ancorare aparținând clasei A1 în conformitate cu EN 795.

18. În 2004, la cererea pârâtelor din acțiunea principală, un organism german de testare și certificare a testat dispozitivul „Kedge Safety" ca dispozitiv de ancorare din clasa A1 în conformitate cu EN 795 (versiunea 1996), secțiunile 5.2.1 și 5.3.2. Pe baza acestui test, au fost emise, la 6 octombrie 2004, un certificat și un raport de test, potrivit cărora Kedge Safety îndeplinește acest standard în ceea ce privește punctele testate.

19. În 2005, reclamantele din acțiunea principală au supus de două ori testării dispozitivul „Kedge Safety" la un alt organism de testare. Acesta din urmă a ajuns la concluzia că dispozitivul „Kedge Safety" nu prezintă o rezistență corespunzătoare în anumite condiții climatice și, prin urmare, nu îndeplinește EN 795 în aceste condiții.

20. Având în vedere rezultatele acestor teste, reclamantele din acțiunea principală au solicitat pârâtelor din acțiunea principală să înceteze comercializarea dispozitivului „Kedge Safety" din cauza siguranței insuficiente și să recheme de la cumpărători dispozitivele de ancorare de acest tip deja comercializate. Pârâtele din acțiunea principală au refuzat să procedeze astfel.

21. Din perspectiva acestei controverse cu privire la siguranța dispozitivului „Kedge Safety", reclamantele din acțiunea principală solicită printre altele să se stabilească posibilitatea comercializării sale numai cu aplicarea marcajului CE. În subsidiar, reclamantele din acțiunea principală solicită printre altele să se stabilească faptul că pârâtele din acțiunea principală trebuie să se abțină de la orice comunicare în sensul că dispozitivul „Kedge Safety" ar îndeplini EN 795.

22. Pârâtele din acțiunea principală au formulat o cerere reconvențională, solicitând, printre altele, să se stabilească faptul că reclamantele din acțiunea principală au aplicat în mod nelegal marcajul CE pe dispozitivul „Mansafe Constant Force Post".

23. În această privință, instanța de trimitere trebuie să se pronunțe cu privire la problema dacă dispozitivele de ancorare în cauză pot intra în domeniul de aplicare al Directivei 89/106 și/sau al Directivei 89/686. Instanța de trimitere trebuie să hotărască de asemenea dacă și în ce condiții astfel de dispozitive de ancorare pot fi sau trebuie prevăzute cu marcajul CE.

24. Întrucât instanța de trimitere manifestă îndoieli cu privire la interpretarea dispozițiilor pertinente ale Directivelor 89/106 și 89/686, aceasta a adresat Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul standardului european EN 795 (destinate să rămână fixate în permanență) intră exclusiv în domeniul de aplicare al Directivei 89/106?

2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, aceste dispozitive de ancorare – eventual în calitate de componentă a unui echipament de protecție – intră în domeniul de aplicare al Directivei 89/686?

3) În cazul unor răspunsuri negative la prima și la a doua întrebare: ținând seama și de anexa II la Directiva 89/686, mai ales de punctul 3.1.2.2. din aceasta, trebuie să se aprecieze – în privința unui echipament individual de protecție care intră în domeniul de aplicare al acestei directive – dacă acest echipament individual de protecție îndeplinește în sine cerințele esențiale ale acestei directive sau trebuie examinat în același context dacă dispozitivul de ancorare – la care se racordează echipamentul individual de protecție – este sigur în condițiile previzibile de utilizare în sensul anexei II?

4) Reglementarea comunitară, și în special Decizia 93/465[7], permite aplicarea în mod facultativ a marcajului CE pe un dispozitiv de ancorare precum cel avut în vedere la prima întrebare ca dovadă a conformității sale cu Directiva 89/686 și/sau cu Directiva 89/106?

5) În cazul unui răspuns afirmativ, în tot sau în parte, la a patra întrebare: care este procedura ce trebuie respectată sau care sunt procedurile ce trebuie respectate pentru determinarea conformității cu Directiva 89/686 și/sau cu Directiva 89/106?

6) În privința dispozitivelor de ancorare avute în vedere la prima întrebare, standardul european EN 795 trebuie calificat ca aparținând dreptului comunitar care trebuie interpretat de Curtea de Justiție a Comunităților Europene?

7) În cazul unui răspuns afirmativ la a șasea întrebare, standardul european EN 795 trebuie interpretat în sensul că dispozitivul de ancorare avut în vedere la prima întrebare trebuie testat (de un organism desemnat) în condițiile previzibile de utilizare (precum temperaturi exterioare, condiții atmosferice, uzura dispozitivului de ancorare ca atare și/sau a elementelor de fixare sau a acoperișului)?

8) În cazul unui răspuns afirmativ la a șaptea întrebare, testul trebuie efectuat cu respectarea restricțiilor de utilizare (prevăzute în manualul de utilizare)?”

V — Procedura în fața Curții

25. Decizia de trimitere din data de 23 aprilie 2008 a fost primită de grefa Curții la 29 aprilie 2008. În cadrul procedurii scrise, reclamantele din acțiunea principală, pârâtele

7 — În decizia de trimitere se face referire în mod eronat la Directiva 93/465/CEE.

din acțiunea principală, guvernele olandez și belgian, precum și Comisia au prezentat observații. La ședința din 25 februarie 2010 au participat reprezentanții reclamantelor și ai pârâtelor din acțiunea principală, precum și cei ai Comisiei.

VI — Argumentele părților

A — *Cu privire la prima întrebare preliminară*

26. Pârâtele din acțiunea principală răspund afirmativ la prima întrebare preliminară, care privește problema dacă dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795 intră exclusiv în domeniul de aplicare al Directivei 89/106. Reclamantele din acțiunea principală, Comisia, precum și guvernele olandez și belgian răspund negativ la această întrebare.

27. Pârâtele din acțiunea principală se bazează pe definiția prevăzută la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 89/106, conform căreia „produs pentru construcții" înseamnă orice produs care este fabricat în vederea încorporării sale, în mod durabil, în lucrările de construcții, care se referă atât la clădiri, cât și la lucrările publice. Dat fiind că dispozitivele de ancorare în cauză sunt destinate fixării durabile de un acoperiș, acestea ar trebui calificate drept produse pentru construcții cărora li se aplică Directiva 89/106, potrivit articolului 1 alineatul (1). Pârâtele din acțiunea principală consideră că această interpretare este confirmată de faptul că Direcția Generală Întreprinderi și Industrie a Comisiei Europene ar examina încă din anul 2007 acordarea unui agrement tehnic european, în conformitate cu articolul 8 și următoarele din Directiva 89/106, pentru dispozitivul „Kedge Safety" [8].

28. Reclamantele din acțiunea principală consideră, dimpotrivă, că dispozitivele de ancorare în cauză nu ar fi fabricate – în sensul Directivei 89/106 – în vederea încorporării lor durabile într-o construcție. Directiva 89/106 s-ar aplica numai în ceea ce privește produse necesare construcției unei lucrări, cum ar fi, de exemplu, pereți, acoperișuri, sisteme de încălzire etc. Dispozitivele de ancorare în cauză ar trebui, dimpotrivă, calificate drept accesorii ale clădirilor, care pot fi fixate după construirea unei clădiri și demontate ulterior, fără a aduce atingere esenței lucrării de construcție.

8 — În această privință, reclamantele din acțiunea principală au prezentat, ca anexa 12 la observațiile scrise din 11 august 2008, o scrisoare a Direcției Generale Întreprinderi și Industrie a Comisiei Europene din 15 martie 2007. Această scrisoare reprezintă în esență o confirmare din partea Comisiei a admiterii dispozitivului „Kedge Safety" în cadrul procedurii de examinare în vederea eliberării unui agrement tehnic european, în conformitate cu articolul 9 alineatul (2) din Directiva 89/106.

29. Comisia subliniază că Directiva 89/106 nu prevede cerințe esențiale cu privire la produse pentru construcții, ci privește în primul rând siguranța lucrărilor. Întrucât dispozitivele de ancorare în cauză nu prezintă nicio legătură cu cerințele esențiale privind lucrările de construcții, prevăzute în anexa I la directivă, acestea nu intră în principiu în domeniul de aplicare al Directivei 89/106.

B — *Cu privire la a doua întrebare preliminară*

30. În cadrul ședinței, Comisia a abordat contradicția dintre această poziție și modul de a proceda al Direcției Generale Întreprinderi și Industrie din cadrul Comisiei Europene, care examinează încă din anul 2007 acordarea unui agrement tehnic european, în conformitate cu articolul 8 și următoarele din Directiva 89/106, pentru dispozitivul „Kedge Safety". În această privință, Comisia a arătat în esență că serviciile competente ale Comisiei ar fi adoptat între timp o poziție comună conform căreia dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul Directivei 89/106 nu intră în domeniul de aplicare al Directivei 89/106. Admiterea de către Direcția Generală Întreprinderi și Industrie din cadrul Comisiei Europene a dispozitivului „Kedge Safety" în cadrul procedurii de examinare în vederea acordării unui agrement tehnic european, în conformitate cu articolul 9 alineatul (2) din Directiva 89/106, trebuie considerată, așadar, drept o eroare.

31. Guvernul olandez argumentează, pe baza cerințelor esențiale privind lucrările prevăzute în anexa I la Directiva 89/106, că pot fi considerate produse pentru construcții în sensul Directivei 89/106 numai produsele care, în lumina acestor cerințe, contribuie la funcționalitatea clădirilor. În opinia guvernului olandez, dispozitivele de ancorare în cauză nu au o asemenea contribuție.

32. Reclamantele din acțiunea principală și guvernul belgian răspund afirmativ la a doua întrebare preliminară, care privește problema dacă dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795 pot intra în domeniul de aplicare al Directivei 89/686. Pârâtele din acțiunea principală, guvernul olandez și Comisia răspund negativ la această întrebare.

33. Reclamantele din acțiunea principală consideră în esență că dispozitivele de ancorare în cauză trebuie calificate drept sisteme de legătură în sensul articolului 1 alineatul (3) din Directiva 89/686 și că acestea intră, așadar, în domeniul de aplicare al acestei directive. Aceste dispozitive de ancorare permit în special prinderea unei chingi – care trebuie calificată drept echipament individual de protecție (denumit în continuare „EIP") – de o lucrare.

34. Și în opinia guvernului belgian, dispozitivele de ancorare din clasa A1 trebuie

clasificate drept EIP care intră în domeniul de aplicare al directivei. Acesta subliniază în special că, potrivit articolului 2 alineatul (1) din Directiva 89/656/CEE a Consiliului din 30 noiembrie 1989 privind cerințele minime de securitate și sănătate pentru utilizarea de către lucrători a echipamentelor individuale de protecție la locul de muncă [9], orice accesoriu al unui EIP trebuie considerat un EIP în sensul acestei directive. Întrucât dispozitivele de ancorare din clasa A1 trebuie considerate accesorii ale unui EIP, prin analogie, aceste echipamente trebuie calificate drept EIP și în cadrul Directivei 89/686.

35. Comisia consideră, dimpotrivă, că dispozitivele de ancorare din clasa A1 nu intră în domeniul de aplicare al Directivei 89/686. În cazul echipamentelor împotriva căderilor, ar trebui să se distingă între centura anticădere, chingă și punctul de ancorare. Centura anticădere ar fi considerată EIP în sensul articolului 1 alineatul (2) din Directiva 89/686, în timp ce chinga ar trebui calificată drept sistem de legătură în sensul articolului 1 alineatul (3) din această directivă. Aceste două elemente intră, așadar, în domeniul de aplicare al Directivei 89/686. Punctul de ancorare ar trebui, dimpotrivă, calificat drept dispozitiv extern în sensul articolului 1 alineatul (3) din Directiva 89/686 și, prin urmare, nu ar intra în domeniul de aplicare al acesteia. Pârâtele din acțiunea principală și guvernul olandez s-au exprimat în același sens.

C — *Cu privire la a treia întrebare preliminară*

36. Instanța de trimitere formulează a treia întrebare preliminară pentru cazul în care dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795 nu ar intra în domeniul de aplicare al Directivelor 89/106 și 89/686. În acest context, aceasta dorește să afle în special dacă, atunci când se examinează dacă un EIP care intră în domeniul de aplicare al Directivei 89/686 ce trebuie legat de un dispozitiv de ancorare din clasa A1 îndeplinește cerințele de siguranță prevăzute de Directiva 89/686, trebuie luată în considerare și problema dacă dispozitivul de ancorare sus-menționat este sigur în condițiile previzibile de utilizare în sensul anexei II la Directiva 89/686.

37. Reclamantele din acțiunea principală răspund afirmativ la această a treia întrebare preliminară. Pârâtele din acțiunea principală, guvernul olandez și Comisia răspund negativ la această întrebare.

38. Reclamantele din acțiunea principală susțin că punctele de ancorare în sensul punctului 3.1.2.2 din anexa II la Directiva

9 — JO L 393, p. 18, Ediție specială, 05/vol. 2, p. 114.

89/686 ar fi sigure numai atunci când îndeplinesc cerințele prevăzute de EN 795.

39. În opinia Comisiei, este evident că siguranța unui EIP, destinat prevenirii căderilor de la înălțime sau a efectelor acesteia, depinde și de siguranța punctului de ancorare de care este fixat dispozitivul de prindere a corpului cu ajutorul sistemului de legătură. Prin urmare, cerințele esențiale în materie de siguranță prevăzute de Directiva 89/686 sunt valabile numai pentru EIP, nu însă și pentru dispozitivele de ancorare care nu intră în domeniul de aplicare al acestei directive. Guvernul olandez și pârâtele din acțiunea principală s-au exprimat în același sens.

D — *Cu privire la a patra întrebare preliminară*

40. Prin intermediul celei de patra întrebări preliminare, instanța de trimitere dorește să afle dacă pe un dispozitiv de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795 se poate aplica în mod facultativ marcajul CE ca dovadă a conformității sale cu Directiva 89/686 și/sau cu Directiva 89/106.

41. Pârâtele din acțiunea principală, guvernele olandez și belgian și Comisia au răspuns negativ la această a patra întrebare preliminară.

42. În opinia Comisiei, nici Directivele 89/106 și 89/686 și nici Decizia 93/465 nu prevăd posibilitatea unei utilizări facultative a marcajului CE. Întrucât dispozitivele de ancorare în cauză nu intră în domeniul de aplicare al Directivelor 89/106 și 89/686, acestea nu pot fi prevăzute cu marcajul CE ca dovadă a conformității lor cu aceste directive.

43. Pârâtele din acțiunea principală pornesc de asemenea de la principiul că este exclusă o utilizare facultativă a marcajului CE. Cu toate acestea, întrucât dispozitivele de ancorare în cauză intră în domeniul de aplicare material al Directivei 89/106, ar fi posibilă utilizarea marcajului CE în aplicarea acestei directive în măsura în care a fost acordat un agrement tehnic european potrivit capitolului III din această directivă.

E — *Cu privire la a cincea întrebare preliminară*

44. Instanța de trimitere adresează a cincea întrebare preliminară în cazul în care dispozitive de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795 pot fi prevăzute în mod facultativ cu marcajul CE ca dovadă a conformității lor cu Directiva 89/686 și/sau cu Directiva 89/106. În acest context, instanța de trimitere dorește să afle în special care este procedura sau care sunt procedurile ce trebuie respectate

pentru determinarea conformității cu Directiva 89/686 și/sau cu Directiva 89/106.

45. Având în vedere răspunsurile părților la a patra întrebare preliminară, numai pârâtele din acțiunea principală au răspuns la a cincea întrebare preliminară. Astfel, acestea repetă în esență punctul lor de vedere potrivit căruia dispozitivele de ancorare în cauză pot fi prevăzute cu un marcaj CE conform Directivei 89/106 în măsura în care a fost acordat un agrement tehnic european potrivit capitolului III din această directivă.

F — *Cu privire la a șasea întrebare preliminară*

46. Prin intermediul celei de a șasea întrebări preliminare, instanța de trimitere dorește să afle dacă EN 795 trebuie calificat, în ceea ce privește dispozitivele de ancorare din clasa A1 menționate de acesta, ca aparținând dreptului comunitar care poate fi interpretat de Curte.

47. Reclamantele din acțiunea principală și guvernul belgian răspund afirmativ la această întrebare. Pârâtele din acțiunea principală, guvernul olandez și Comisia răspund negativ.

48. Reclamantele din acțiunea principală arată că EN 795 ar fi fost elaborat în temeiul unui mandat al Comisiei și, prin urmare, ar trebui apreciat ca act al Comisiei în sensul articolului 234 CE, care poate fi supus controlului Curții.

49. Guvernul belgian subliniază că standardele armonizate sunt elaborate de organisme de drept privat la cererea Comisiei. În plus, Comisia ar fi aceea care, potrivit articolului 5 alineatul (4) din Directiva 89/686, publică referințele standardelor armonizate în Jurnalul Oficial. Întrucât directiva face trimitere în acest sens la standardele armonizate, acestea ar trebui considerate ca parte a dreptului comunitar.

50. În opinia pârâtelor din acțiunea principală, EN 795 nu constituie un standard armonizat pentru dispozitivele de ancorare în cauză. Așadar, în raport cu aceste dispozitive, EN 795 nu ar putea fi considerat ca aparținând dreptului comunitar.

51. Și guvernul olandez apreciază că EN 795 nu poate fi considerat ca aparținând dreptului comunitar în raport cu dispozitivele de ancorare din clasa A1, pentru motivul că acest standard nu reprezintă nicidecum un standard armonizat în raport cu astfel de dispozitive de ancorare.

52. Comisia subliniază în primul rând că EN 795 a fost publicat în Jurnalul Oficial ca

standard armonizat, că această publicare nu privește echipamentele din clasele A, C și D și, prin urmare, nu s-ar putea prezuma că aceste echipamente sunt conforme Directivei 89/686[10]. Așadar, EN 795 ar trebui considerat, în raport cu respectivele dispozitive de ancorare din clasa A1, o specificație tehnică facultativă care nu prezintă o legătură specială cu dispozițiile dreptului comunitar. În subsidiar, Comisia arată că, în temeiul articolului 234 CE, Curtea decide în cadrul procedurii preliminare cu privire la valabilitatea și la interpretarea actelor adoptate de instituțiile Comunității și de BCE. Întrucât un standard european nu ar putea fi considerat un act al unei instituții comunitare, Curtea nu ar fi competentă să interpreteze astfel de norme.

G — *Cu privire la a șaptea și la a opta întrebare preliminară*

53. În cazul în care Curtea s-ar declara competentă pentru interpretarea EN 795 în ceea ce privește dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul acestui standard, instanța de trimitere urmărește, prin intermediul celei de a șaptea și al celei de opta întrebări preliminare, să afle cum trebuie efectuate testele prevăzute de acest standard privind rezistența statică și dinamică a acestor dispozitive de ancorare. În această privință, instanța de trimitere dorește să afle în special dacă aceste teste trebuie realizate în condițiile previzibile de utilizare (a șaptea întrebare preliminară) sau cu respectarea restricțiilor de utilizare prevăzute de fabricant (a opta întrebare preliminară).

54. Pârâtele din acțiunea principală, guvernul olandez și Comisia consideră că a șaptea și a opta întrebare preliminară sunt lipsite de obiect, având în vedere răspunsurile propuse de acestea la a șasea întrebare preliminară. Cu toate acestea, în cazul în care Curtea răspunde la aceste întrebări, pârâtele din acțiunea principală susțin, în subsidiar, că ar trebui să se răspundă afirmativ la a șaptea întrebare și negativ la a opta întrebare.

55. Reclamantele din acțiunea principală, precum și guvernul belgian răspund afirmativ atât la a șaptea, cât și la opta întrebare preliminară. Reclamantele din acțiunea principală subliniază totuși că realizarea unui test cu respectarea restricțiilor de utilizare ar fi posibilă numai dacă organismul de testare desemnat acceptă acest lucru.

10 — Comunicarea Comisiei din 12 februarie 2000, citată la nota de subsol 6.

VII — Apreciere juridică

A — *Considerații generale*

56. Directivele 89/106 și 89/686 urmăresc armonizarea dispozițiilor tehnice și a standardelor în materie de produse pentru construcții sau EIP. Acestea reprezintă așa-numitele directive de tip „noua abordare", care au introdus o nouă metodă de armonizare pentru dispozițiile tehnice și standardele în materia dreptului produselor [11].

57. Obiectivul acestui nou concept de armonizare a dispozițiilor tehnice era, pe de o parte, garantarea unor dispoziții tehnice și a unor standarde unitare privind produsele, pentru a asigura libertatea de circulație a mărfurilor pentru aceste produse. Pe de altă parte, trebuia să se evite ca măsurile de armonizare să necesite în permanență adaptarea la progresul tehnic sau să se aducă atingere punerii în circulație a soluțiilor tehnice novatoare.

11 — Decizia politică de a urma această nouă metodă de armonizare în domeniul armonizării tehnice a fost adoptată de Consiliu prin Rezoluția din 7 mai 1985 privind o nouă abordare în domeniul armonizării tehnice și al standardizării (JO C 136, p. 1).

58. Pentru a pune de acord aceste două obiective principale, noul concept de armonizare a dispozițiilor tehnice se întemeiază pe următoarele principii:

1) Legiuitorul comunitar formulează cerințele esențiale pe care trebuie să le îndeplinească produsele care intră în domeniul de aplicare al directivei.

2) Comisia însărcinează organisme de reglementare private cu elaborarea specificațiilor tehnice care concretizează cerințele generale ale directivelor.

3) Comisia publică specificațiile tehnice elaborate de aceste organisme de reglementare ca standarde armonizate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

4) Respectarea și aplicarea standardelor armonizate de către fabricant este facultativă. Acestea nu au caracter obligatoriu.

5) Se prezumă relativ că produsele conforme standardelor armonizate îndeplinesc și cerințele esențiale formulate de directiva corespunzătoare.

59. Cerințele esențiale privind produsele stabilite de directivele de tip „noua abordare” se referă în general la siguranță, la protecția sănătății, a mediului sau a consumatorului. În cadrul Directivei 89/686, aceste cerințe privind produsele sunt cuprinse în anexa II.

60. Directiva 89/106 se îndepărtează de această „nouă abordare” în măsura în care nu cuprinde cerințe directe privind produsele pentru construcții, ci stabilește, în anexa I, cerințele esențiale aplicabile lucrărilor de construcții [12]. Cerințele esențiale au repercusiuni asupra produselor pentru construcții în sensul că acestea din urmă trebuie să permită ca lucrările de construcții în care sunt încorporate să îndeplinească cerințele esențiale prevăzute în anexa I la Directiva 89/106.

61. Organismele de reglementare private care ar putea fi însărcinate cu elaborarea specificațiilor tehnice sunt Comitetul European de Standardizare (CEN [13]), Comitetul European de Standardizare pentru Electrotehnică (CENELEC [14]) și Institutul European de Standardizare pentru Telecomunicații (ETSI [15]).

62. Directivele de tip „noua abordare” prevăd în general și aplicarea marcajului CE. Prin intermediul acestui marcaj, se atestă că produsul îndeplinește cerințele tuturor directivelor de tip „noua abordare” aplicabile acestuia [16]. În cazul în care un produs intră în domeniul de aplicare al Directivei 89/106, prin intermediul marcajului CE se atestă că lucrările de construcție în care acest produs este încorporat îndeplinesc cerințele esențiale prevăzute de această directivă [17].

63. În plus, majoritatea directivelor „noua abordare” prevăd de asemenea obligația fabricantului de a face o declarație de conformitate CE la punerea în circulație a produsului. Această declarație este în esență un document de însoțire prin care se atestă față de autoritățile de supraveghere a pieței că produsul îndeplinește cerințele esențiale ale directivelor aplicabile. Directiva corespunzătoare stabilește conținutul exact al acestei declarații.

B — *Prima întrebare preliminară*

64. Prin intermediul primei întrebări preliminare, instanța de trimitere dorește să afle dacă dispozitivele de ancorare împotriva

12 — Articolul 3 alineatul (1) din Directiva 89/106.

13 — Notă fără relevanță pentru versiunea în limba română.

14 — Notă fără relevanță pentru versiunea în limba română.

15 — Notă fără relevanță pentru versiunea în limba română.

16 — A se vedea punctul I B litera (a) din anexa la Decizia 93/465.

17 — Prin urmare, potrivit articolului 4 alineatul (2) din Directiva 89/106, semnificația marcajului CE constă în faptul că prin aceasta se atestă conformitatea cu specificațiile tehnice. A se vedea în acest sens Langner, D., în Dauses, M., *Handbuch des EU-Wirtschaftsrechts*, C. VI. Technische Vorschriften und Normen, punctul 72 (ediția a 24-a, 2009).

căderilor de la înălțime în timpul lucrărilor pe acoperișuri plate, din clasa A1 în sensul EN 795, intră exclusiv în domeniul de aplicare al Directivei 89/106.

65. Această întrebare se compune din două părți. Instanța de trimitere întreabă, pe de o parte, dacă dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795 intră în domeniul de aplicare al Directivei 89/106. În cazul unui răspuns afirmativ la această primă întrebare, instanța de trimitere solicită în plus să se clarifice dacă astfel de dispozitive de ancorare sunt, așadar, excluse din domeniul de aplicare al altor directive de tip „noua abordare".

66. La a doua parte a întrebării, care privește problema dacă includerea în domeniul de aplicare al Directivei 89/106 exclude în principiu aplicabilitatea altor directive privind siguranța produselor, se poate da direct un răspuns negativ. Astfel, conceptul global de armonizare a dispozițiilor tehnice și a standardelor în materia dreptului european al produselor elaborat de legiuitorul comunitar se întemeiază tocmai pe prezumția că un produs poate intra simultan în domeniul de aplicare al mai multor directive de tip „noua abordare", care privesc diferite aspecte ale aceluiași produs [18].

67. La prima parte a întrebării, care privește problema dacă dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795 intră în domeniul de aplicare al Directivei 89/106, trebuie să se răspundă luând în considerare metoda de reglementare și structura particulară a Directivei 89/106.

68. Potrivit articolului 1 din Directiva 89/106, în domeniul său de aplicare intră produsele destinate încorporării lor, în mod durabil, în lucrările de construcții, care se referă atât la clădiri, cât și la lucrările publice, cărora li se aplică cerințele esențiale privind aceste lucrări. Aceste cerințe esențiale sunt prevăzute în anexa I la directivă și privesc (1) rezistența mecanică și stabilitatea lucrărilor, (2) siguranța în caz de incendiu, (3) igiena, sănătatea și protecția mediului, (4) siguranța utilizării, (5) protecția față de zgomote, precum și (6) economia de energie și izolarea termică.

18 — A se vedea în acest sens fie și numai articolul 2 alineatul (2) litera (a) din Directiva 89/106, în care este reglementată semnificația marcajului CE în cazul în care produsele intră și în domeniul de aplicare al altor directive cu privire la alte aspecte. În cazul în care două directive de tip „noua abordare" reglementează aceleași aspecte ale aceleraşi produse, este totuși absolut posibil ca aplicabilitatea unei directive să determine inaplicabilitatea celeilalte. O astfel de dispoziție se regăsește, de exemplu, la articolul 1 alineatul (4) din Directiva 89/686. A se vedea în acest sens punctul 94 din prezentele concluzii.

69. Prin urmare, metoda de reglementare a Directivei 89/106 se caracterizează prin definirea în mod funcțional a domeniului său de aplicare. Astfel, potrivit articolului 1, acesta cuprinde produse determinate destinate încorporării durabile într-o lucrare, care sunt utile sau necesare acesteia pentru îndeplinirea uneia sau a mai multe dintre cerințele esențiale descrise în anexa I.

70. Pentru a răspunde la întrebarea dacă dispozitivele de ancorare în cauză împotriva căderilor de la înălțime intră în domeniul de aplicare al Directivei 89/106, trebuie clarificat dacă aceste dispozitive sunt de regulă fixate în mod durabil de lucrările respective și dacă, potrivit funcției lor, ar trebui să contribuie la îndeplinirea cerințelor descrise în anexa I.

71. Stabilirea faptului dacă dispozitivele în discuție sunt fabricate în vederea fixării lor în mod durabil de o lucrare necesită o apreciere care revine instanței de trimitere.

72. În această privință, instanța de trimitere trebuie să examineze în special dacă demontarea sau înlocuirea respectivelor dispozitive de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795 sunt procese care presupun lucrări de construcție [19]. În cazul în care aceste dispozitive de ancorare, în cadrul instalării lor obișnuite, sunt fixate de lucrare astfel încât înlăturarea lor presupune executarea unor lucrări de construcție, trebuie să se considere că acestea sunt fabricate în vederea fixării în mod durabil de o lucrare.

73. Chiar dacă, în definitiv, revine instanței de trimitere sarcina de a stabili dacă se impun lucrări de construcție pentru demontarea sau înlocuirea dispozitivelor de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795, descrierea acestor dispozitive de ancorare în cadrul EN 795 conține indicii clare că, în principiu, aceasta ar fi situația. Astfel, din acest standard reiese că un dispozitiv de ancorare din clasa A1 cuprinde un „punct de ancorare” destinat fixării pe suprafețe verticale, orizontale și înclinate [20]. „Punctul de ancorare” în sensul acestui standard înseamnă elemente fixate în mod durabil de o lucrare de construcție și de care pot fi fixate dispozitive de ancorare sau echipamente individuale de protecție [21]. Întrucât,

19 — A se vedea punctul 1.3.2 din Documentul interpretativ nr. 4, „Siguranța utilizării”, publicat odată cu Comunicarea Comisiei privind documentele interpretative ale Directivei 89/106/CEE a Consiliului (JO C 62 din 28 februarie 1994, p. 106 și urm.). În cuprinsul acestui punct, se prevede în mod clar că încorporarea durabilă a unui produs presupune că înlăturarea unui astfel de produs reduce eficiența lucrării, iar demontarea sau înlocuirea acestuia sunt procedee care necesită lucrări de construcție. În această privință, trimiterea la reducerea eficienței lucrării în cazul înlăturării produsului nu prezintă însă o importanță majoră, întrucât această împrejurare nu privește ca atare încorporarea durabilă a produsului în lucrare, ci mai degrabă capacitatea sa funcțională de a îndeplini cerințele, descrise în anexa I la Directiva 89/106, referitoare la lucrările de construcții.

20 — Punctul 3.13.1.1 din standardul EN 795.

21 — Punctul 3.5 din standardul EN 795.

potrivit naturii lor, demontarea unor astfel de puncte de ancorare necesită în mod normal lucrări de construcţie, dispozitivele de ancorare pe care acestea le constituie ar trebui în principiu calificate drept dispozitive care sunt fabricate în vederea fixării în mod durabil de o lucrare în sensul articolului 1 din Directiva 89/106.

74. Textul anexei I la Directiva 89/106 oferă prea puţine indicii pentru a răspunde la întrebarea dacă dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795, potrivit funcţiei lor, ar trebui să contribuie la îndeplinirea cerinţelor esenţiale descrise în anexa I. Cu toate acestea, rezultă cu claritate că cerinţele descrise la punctul 4 din anexa I, cu privire la „siguranţa utilizării" lucrărilor de construcţie, reprezintă un indiciu util pentru a analiza dacă dispozitivele de ancorare în cauză pot intra în domeniul de aplicare al Directivei 89/106.

75. Sub titlul „Siguranţa utilizării", la punctul 4 din anexa I la Directiva 89/106 se stabileşte că lucrarea trebuie proiectată şi construită în aşa fel încât utilizarea sau funcţionarea ei să nu prezinte riscuri inacceptabile de accidente, cum ar fi prăbuşirile, căderile, şocurile, arderile, electrocutările, rănirile în urma unor explozii.

76. În această privinţă, reiese din dosar că dispozitivele de ancorare în cauză sunt menite să confere protecţie lucrătorilor care trebuie să efectueze reparaţii sau lucrări de întreţinere pe acoperişuri sau pe echipamentele de pe acoperişuri – de exemplu, pe unitatea exterioară a unei instalaţii de climatizare. Prin urmare, în speţă se pune problema dacă cerinţele privind siguranţa utilizării lucrărilor de construcţie, prevăzute în anexa I la Directiva 89/106, includ şi siguranţa accesului pe acoperişuri.

77. În modul de redactare a anexei I la Directiva 89/106 nu există niciun indiciu în sensul că cerinţele privind „siguranţa utilizării" menţionate de aceasta ar fi menite să includă şi siguranţa lucrătorilor în cadrul lucrărilor în exteriorul unei construcţii.

78. Din Documentul interpretativ nr. 4, „Siguranţa utilizării", referitor la Directiva 89/106 [22] reiese totuşi cu claritate că noţiunea „siguranţa utilizării" în sensul anexei I la Directiva 89/106 trebuie interpretată în mod extins. Sub titlul „Notă privind cerinţa esenţială «Siguranţa utilizării»", la punctul 2 din acest document interpretativ se clarifică faptul că siguranţa utilizării în sensul anexei I la

22 — Documentul interpretativ nr. 4, „Siguranţa utilizării" (citat la nota de subsol 19, p. 106 şi urm.). Potrivit articolului 3 alineatul (3) din Directiva 89/106, cerinţele esenţiale stabilite în anexa I sunt precizate în aşa-numite „documente interpretative", destinate stabilirii legăturilor necesare între cerinţele esenţiale indicate la alineatul (1) şi mandatele de standardizare, mandatele care privesc ghidurile de agrement tehnic european sau recunoaşterea altor specificaţii tehnice în înţelesul articolelor 4 şi 5. În această privinţă, articolul 12 din Directiva 89/106 prevede printre altele că documentele interpretative precizează cerinţele esenţiale prevăzute la articolul 3 şi definite în anexa I, armonizând terminologia şi noţiunile tehnice de bază şi indicând clase sau niveluri pentru fiecare cerinţă, atunci când este necesar şi dacă nivelul de cunoştinţe ştiinţifice şi tehnice o permite.

Directiva 89/106 se referă la riscul oamenilor care se află în interiorul sau în apropierea lucrărilor de construcții de a suferi vătămări corporale grave și directe.

79. Deși din celelalte prevederi ale acestui document interpretativ reiese că riscurile pe care sunt menite să le evite cerințele esențiale privind siguranța utilizării construcțiilor se referă în principal la riscurile care apar în cursul unei utilizări „normale" a construcției [23], lista – neexhaustivă – a riscurilor relevante cuprinde și tipuri de risc care nu au legătură directă cu utilizarea lucrării de construcție de către persoanele aflate în pericol, putând fi afectate chiar persoane din afara construcției. Acestui ultim tip de risc îi aparține, de exemplu, riscul – menționat la punctul 3.3.2.1 – de vătămare sau de moarte accidentală cauzată de căderea de obiecte care aparțin construcției.

80. Luând în considerare lista eterogenă a riscurilor și a tipurilor de risc la care se referă „siguranța utilizării" în sensul anexei I la Directiva 89/106, această noțiune trebuie interpretată în mod extins. Prin urmare, în opinia noastră, aceasta poate include și siguranța lucrătorilor în cadrul lucrărilor în exteriorul unei construcții [24].

81. Având în vedere aceste constatări, concluzionăm că dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795 pot contribui, prin funcția lor, la îndeplinirea cerințelor esențiale menționate în anexa I la Directiva 89/106.

82. Așadar, la prima întrebare preliminară trebuie să se răspundă că dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795 intră în domeniul de aplicare al Directivei 89/106 dacă sunt fabricate în vederea fixării lor în mod durabil de o construcție. Includerea în domeniul de aplicare al Directivei 89/106 nu exclude în principiu aplicabilitatea altor directive care privesc siguranța produselor.

C — *A doua întrebare preliminară*

83. Prin intermediul celei de a doua întrebări preliminare, instanța de trimitere urmărește

23 — Ca exemplu pentru aceste tipuri de risc se menționează riscurile de „căderi ca urmare a alunecării", de „căderi ca urmare a împiedicării și a poticnirii", precum și „căderile cauzate de diferența de înălțime sau căderile neașteptate", care sunt descrise la punctul 3.3.1.2 din Documentul interpretativ nr. 4 (citat la nota de subsol 19).

24 — În această privință, trebuie amintit că din publicarea titlurilor și a referințelor standardelor armonizate în temeiul Directivei 89/106 reiese că, începând cu 1 noiembrie 2006, standardul armonizat EN 516/2006 se aplică, printre altele, cu privire la instalații pentru acces pe acoperiș – pasarele, podini și trepte. A se vedea Comunicarea Comisiei în cadrul implementării Directivei 89/106/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre referitoare la materialele de construcții (JO 2009, C 309, p. 1 și urm.).

să afle dacă dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795 ar putea intra în domeniul de aplicare al Directivei 89/686.

84. Potrivit punctului 3.13.1.1 din EN 795, dispozitivele de ancorare din clasa A1 cuprind un „punct de ancorare" conceput în vederea prinderii de suprafețe verticale, orizontale și înclinate. „Puncte de ancorare" în sensul acestui standard sunt elemente fixate în mod durabil de o construcție și la care poate fi racordat un dispozitiv de ancorare sau un echipament individual de protecție [25]. Componenta esențială a dispozitivelor de ancorare din clasa A1 o reprezintă, așadar, punctul de ancorare fixat de o construcție.

85. Potrivit articolului 1 alineatul (2) primul paragraf din Directiva 89/686, EIP în sensul acesteia reprezintă dispozitive destinate a fi purtate sau ținute de o persoană. Întrucât dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795, potrivit naturii lor, nu sunt destinate a fi purtate sau ținute de o persoană, clasificarea drept EIP potrivit articolului 1 alineatul (2) primul paragraf din Directiva 89/686 este în principiu exclusă.

86. Considerăm că o clasificare a unor astfel de dispozitive de ancorare drept EIP potrivit articolului 1 alineatul (2) al doilea paragraf literele (a)-(c) este de asemenea imposibilă, având în vedere condiția ca EIP să fie destinate a fi purtate sau ținute de o persoană.

25 — Punctul 3.5 din standardul EN 795.

87. În opinia noastră, din același motiv este exclusă, în principiu, o clasificare a dispozitivelor de ancorare din clasa A1 drept EIP potrivit articolului 1 alineatul (3) din Directiva 89/686.

88. Potrivit articolului 1 alineatul (3) din Directiva 89/686, orice sistem de legătură introdus pe piață împreună cu EIP pentru racordarea acestuia la un dispozitiv extern, complementar, trebuie considerat parte integrantă a acestui EIP, chiar dacă acest sistem nu este destinat a fi purtat sau ținut în permanență de utilizator pe întreaga durată a expunerii la risc.

89. În această privință, reclamantele din acțiunea principală susțin în special că punctele de ancorare, care constituie componenta esențială a dispozitivelor de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795, ar trebuie clasificate drept sisteme de legătură în sensul acestei dispoziții, cu ajutorul cărora EIP se racordează la o lucrare de construcție.

90. Această argumentație nu este convingătoare.

91. Așadar, în lumina cerințelor generale prevăzute la articolul 1 alineatul (2) primul paragraf din Directiva 89/686, categoria „sisteme de legătură" în sensul articolului 1 alineatul (3) poate cuprinde numai obiecte mobile care pot fi purtate sau ținute de o persoană. Această analiză este confirmată de modul de redactare a articolului 1 alineatul (3), potrivit căruia nu este necesar ca sistemul să fie

destinat a fi purtat sau ținut *în permanență* de utilizator pe întreaga durată a expunerii la risc. Așadar, se confirmă, în mod implicit cel puțin, faptul că și astfel de sisteme de legătură pot fi de regulă purtate sau ținute de un utilizator, astfel încât trebuie să fie vorba în principiu despre obiecte mobile.

92. În această privință, s-ar face de asemenea trimitere la punctul 3.1.2.2 din anexa II la Directiva 89/686, care stabilește cerințe esențiale privind EIP de prevenire a căderilor de la înălțime. Potrivit acestei dispoziții, EIP proiectate pentru prevenirea căderilor de la înălțime sau a efectelor acestora trebuie să încorporeze un sistem de hamuri și de legături care să poată fi prinse de un punct de ancorare solid.

93. Întrucât dispozitivele de ancorare din clasa A1 trebuie considerate în această privință ca fiind „puncte de ancorare solide", iar „punctele de ancorare solide", potrivit punctului 3.1.2.2 din anexa II la Directiva 89/686, nu fac parte din EIP, această dispoziție reprezintă o nouă confirmare a corectitudinii constatării că dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795 nu intră în domeniul de aplicare al Directivei 89/686.

94. În concluzie, se poate face trimitere la articolul 1 alineatul (4) din Directiva 89/686, potrivit căruia aceasta nu se aplică unui EIP reglementat de o altă directivă care are aceleași obiective referitoare la introducerea pe piață, libera circulație și siguranță ca și această directivă. Astfel cum am arătat deja în răspunsul la prima întrebare preliminară, dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795 intră în domeniul de aplicare al Directivei 89/106 atunci când sunt fabricate în vederea fixării lor în mod durabil de o construcție [26]. Dacă în opinia instanței de trimitere aceasta ar fi situația în ceea ce privește dispozitivele de ancorare în cauză, acestea ar intra în domeniul de aplicare al Directivei 89/686. Potrivit articolului 1 alineatul (4) prima liniuță, acestea ar fi, așadar, excluse din domeniul de aplicare al Directivei 89/686.

95. Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se răspundă la a doua întrebare preliminară că dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795 nu intră în domeniul de aplicare al Directivei 89/686.

D — *A treia întrebare preliminară*

96. Prin intermediul celei de a treia întrebări preliminare, instanța de trimitere urmărește, în esență, să afle dacă dispozitivul de ancorare, care nu intră ca atare în domeniul de aplicare al Directivei 89/686, ar putea totuși intra în domeniul de aplicare al acestei directive în

26 — A se vedea punctul 82 din prezentele concluzii.

cazul în care este destinat fixării de un EIP care intră în domeniul de aplicare al acesteia.

97. În această privință, instanța de trimitere face trimitere în special la punctul 3.1.2.2 din anexa II la Directiva 89/686, al cărui prim paragraf prevede că EIP proiectate pentru prevenirea căderilor de la înălțime sau a efectelor acestora trebuie să încorporeze un sistem de hamuri și de legături care să poată fi prinse de un punct de ancorare solid. Potrivit punctului 3.1.2.2 al treilea paragraf, instrucțiunile fabricantului trebuie să precizeze informațiile necesare cu privire la caracteristicile unui punct de ancorare solid.

98. Prin urmare, se poate prezuma că a treia întrebare preliminară se referă la problema dacă utilizarea noțiunii „punct de ancorare solid", prevăzută la punctul 3.1.2.2 din anexa II la Directiva 89/686, presupune faptul că și testarea siguranței unor astfel de puncte de ancorare trebuie efectuată în temeiul Directivei 89/686.

99. La această întrebare se impune un răspuns negativ.

100. În primul rând, trebuie observat că modul de redactare a punctului 3.1.2.2 din anexa II la Directiva 89/686 nu cuprinde vreun indiciu clar în sensul că punctele de ancorare la care pot fi racordate EIP ar putea intra în domeniul de aplicare al Directivei 89/686. Primul paragraf al punctului 3.1.2.2 conține numai prevederea că EIP proiectate pentru prevenirea căderilor de la înălțime sau a efectelor acestora trebuie fabricate astfel încât să poată fi prinse de un punct de ancorare solid. Ultimul paragraf cuprinde, în această privință, prevederi referitoare la conținutul instrucțiunilor fabricantului, în care trebuie incluse și informații despre caracteristicile pe care trebuie să le prezinte un punct de ancorare solid.

101. În opinia noastră, modul de redactare a punctului 3.1.2.2 din anexa II la Directiva 89/686 nu conține vreun indiciu convingător pentru a prezuma că siguranța punctelor de ancorare destinate prinderii de un EIP care intră în domeniul de aplicare al Directivei 89/686 ar trebui testată și în temeiul acestei directive.

102. Această constatare este confirmată de o interpretare sistematică a Directivei 89/686. În acest sens, trebuie subliniat în special faptul că anexa II la Directiva 89/686 stabilește numai cerințele esențiale de siguranță pe care trebuie să le îndeplinească EIP potrivit articolului 3 din această directivă în vederea protejării sănătății și garantării securității utilizatorului. Prin urmare, anexa II nu stabilește ce produse intră în domeniul de aplicare al Directivei 89/686, ci mai degrabă cerințele pe care trebuie să le îndeplinească aceste produse. Așadar, anexa II nu se referă în principiu

la domeniul de aplicare *ratione materiae* al Directivei 89/686.

103. Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se răspundă la a treia întrebare preliminară că, în cadrul aprecierii dacă un echipament individual de protecție care intră în domeniul de aplicare al Directivei 89/686 îndeplinește cerințele esențiale ale acestei directive, este irelevant aspectul dacă dispozitivele de ancorare de care se poate fixa echipamentul individual de protecție sunt sigure în condițiile previzibile de utilizare.

E — *A patra întrebare preliminară*

104. Prin intermediul celei de a patra întrebări preliminare, instanța de trimitere urmărește să afle dacă un dispozitiv de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795 permite aplicarea în mod facultativ a marcajului CE ca dovadă a conformității sale cu Directiva 89/686 și/sau cu Directiva 89/106, în cazul în care Curtea ar ajunge la concluzia că astfel de dispozitive de ancorare nu intră nicidecum în domeniul de aplicare al acestei directive.

105. În primul rând, trebuie amintit că, în opinia noastră, la prima întrebare preliminară trebuie să se răspundă în sensul că dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795 intră în domeniul de aplicare al Directivei 89/106 dacă sunt fabricate în vederea fixării lor în mod durabil de o construcție [27].

106. În cadrul răspunsului la a patra întrebare preliminară, trebuie subliniat că, atât dintr-o interpretare sistematică, cât și dintr-o interpretare teleologică a dispozițiilor în cauză, rezultă că produsele care nu intră în domeniile de aplicare ale Directivelor 89/686 și 89/106 nu pot fi prevăzute cu marcajul CE în conformitate cu aceste directive.

107. În această privință, în primul rând, trebuie să se facă trimitere la Decizia 93/465, în a cărei anexă sunt prevăzute, la punctul I B, orientările principale referitoare la aplicarea și la utilizarea marcajului CE [28]. Potrivit acestor orientări:

— marcajul CE simbolizează conformitatea cu toate obligațiile ce revin fabricantului în legătură cu un anumit produs, în concordanță cu directivele comunitare

27 — A se vedea punctul 82 din prezentele concluzii.

28 — Decizia 93/465 conține în esență cerințele privind pregătirea directivelor de tip „noua abordare” de către legiuitor. Orientările principale din cuprinsul punctului I B din anexă, referitoare la aplicarea și la utilizarea marcajului CE, au intrat, prin urmare, în domeniul de aplicare al directivelor de tip „noua abordare” care au fost adoptate după intrarea în vigoare a acestei decizii. În plus, prin Directiva 93/68/CEE a Consiliului din 22 iulie 1993 (JO L 220, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 13, p. 20), directivele de tip „noua abordare” adoptate până atunci au fost de asemenea modificate și adaptate în raport cu Decizia 93/465.

referitoare la aplicarea acestuia [punctul I B litera (a)];

— marcajul CE aplicat produselor industriale simbolizează faptul că persoana fizică sau juridică ce a aplicat sau care a răspuns de aplicarea marcajului respectiv a verificat conformitatea produsului cu toate dispoziţiile comunitare de armonizare totală aplicabile şi că acest produs a fost supus procedurilor de evaluare a conformităţii [punctul I B litera (b)];

— orice produs industrial reglementat de directivele de armonizare tehnică pe baza principiilor abordării globale trebuie să poarte marcajul CE, cu excepţia situaţiilor pentru care directivele dispun altfel [punctul I B litera (e)];

— statele membre trebuie să includă în legislaţia internă toate dispoziţiile necesare pentru a elimina orice posibilitate de confuzie şi pentru a împiedica utilizarea abuzivă a marcajului CE [punctul I B litera (l)].

108. În opinia noastră, din interacţiunea sistematică a acestor orientări rezultă cu claritate că produsele pot fi prevăzute cu marcajul CE în cazul şi în măsura în care intră în domeniul de aplicare al unor directive de tip „noua abordare” şi îndeplinesc cerinţele prevăzute de acestea [29].

109. O interpretare teleologică a dispoziţiilor în cauză conduce la aceeaşi concluzie.

110. Sensul şi scopul marcajului CE este acela de a asigura libertatea de circulaţie a produselor marcate [30]. Din această perspectivă, atât Directiva 89/106, cât şi Directiva 89/686 cuprind prevederi clare în sensul că statele membre nu pot, în principiu, să interzică, să restrângă sau să împiedice introducerea pe piaţă a produselor prevăzute cu marcajul CE care intră în domeniul de aplicare al acestor directive şi care sunt conforme acestora [31].

111. În această privinţă, prin intermediul marcajului CE se notifică autorităţilor naţionale faptul că produsul îndeplineşte, în opinia întreprinderii care îl pune în circulaţie, cerinţele directivelor de tip „noua abordare”. Potrivit funcţiei sale, marcajul CE reprezintă,

29 — A se vedea Wagner, G., „Das neue Produktsicherheitsgesetz: Öffentlich-rechtliche Produktverantwortung und zivilrechtliche Folgen (Teil I)”, *BB* 1997, p. 2489, 2497.

30 — A se vedea punctul 57 din prezentele concluzii.

31 — Articolul 4 alineatul (1) din Directiva 89/686. Articolul 4 alineatul (2) coroborat cu articolul 6 din Directiva 89/106.

așadar, un marcaj destinat în primul rând autorităților naționale [32].

112. Luând în considerare acest scop general al marcajului CE, nu ar avea niciun sens ca produse care nu intră în domeniul de aplicare al directivelor de tip „noua abordare" să fie prevăzute cu marcajul CE. În privința acestor produse, aplicarea marcajului CE nu ar justifica, în mod evident, o obligație a statelor membre de recunoaștere a conformității acestor produse cu un nivel de protecție complet armonizat. Aplicarea marcajului CE pe astfel de produse nu ar putea contribui la asigurarea liberei circulații a mărfurilor în privința acestor produse.

113. Aplicarea marcajului CE pe produse care nu intră în domeniul de aplicare al directivelor de tip „noua abordare" ar conduce, în plus, la o mare confuzie, întrucât în acest caz nu s-ar mai putea înțelege ce anume se certifică prin aplicarea marcajului CE pe un produs determinat. În sfârșit, acest lucru ar dăuna și protecției consumatorului [33].

114. Din această perspectivă, la articolul 30 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a cerințelor de acreditare și de supraveghere a pieței în ceea ce privește comercializarea produselor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 339/93 al Consiliului [34], în vigoare de la 1 ianuarie 2010, se prevede cu claritate că marcajul CE se aplică doar pe produsele pentru care legislația comunitară de armonizare specifică prevede aplicarea marcajului și că nu se aplică pe niciun alt produs [35].

115. Având în vedere toate cele de mai sus, trebuie să se răspundă la a patra întrebare preliminară că marcajul CE nu se poate aplica

32 — Klindt, T., „Das Recht der Produktsicherheit: ein Überblick", *VersR*. 2004, p. 296, 298. A se vedea de asemenea van Rienen, W./Wasser, U., *EG-Recht der Gas- und Wasserversorgungstechnik*, Bonn, 1999, punctul 139, care subliniază că semnificația marcajului CE se reduce la a indica autorităților naționale de supraveghere a pieței că este îndeplinită procedura de apreciere a conformității produsului cu cerințele esențiale ale directivei în cauză și că, prin urmare, până la proba contrarie și conform reglementării CE, produsul are acces nerestricționat și poate fi dat în folosință în toate statele membre. A se vedea de asemenea Strübbe, K., *Die Neuordnung des deutschen Konformitätsbewertungssystems*, Regensburg, 2006, p. 120 și urm., Kapoor, A./Klindt, T., „«New Legislative Framework» im EU-Produktsicherheitsrecht – Neue Marktüberwachung in Europa?", *EuZW* 2008, p. 649, 651.

33 — Ideea că în prezent ar trebui să se ia în considerare și protecția consumatorului în acest domeniu juridic apare, între altele, în considerentul (30) al Deciziei nr. 768/2008/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 iulie 2008 privind un cadru comun pentru comercializarea produselor și de abrogare a Deciziei 93/465/CEE a Consiliului (JO L 218, p. 82). În această prevedere se arată că marcajul CE ar trebui în principiu să fie singurul marcaj de conformitate și că ar putea fi totuși utilizate și alte marcaje în măsura în care acestea contribuie la îmbunătățirea protecției consumatorilor și nu sunt prevăzute de legislația comunitară de armonizare. A se vedea de asemenea Lenz, C./Scherer, J., „Ist die Anbringung von Qualitätszeichen nationaler Prüfungsorganisationen neben CE-Kennzeichnungen zulässig?", *EWS* 2001, supliment 3 la nr. 11, p. 4 și urm., care au desemnat protecția consumatorilor și a utilizatorilor față de confuzie ca obiectiv secundar al marcajului CE încă de la aplicarea Deciziei 93/465.

34 — JO L 218, p. 30.

35 — În această privință, și articolul R 11 din anexa I la Decizia nr. 768/2008 prevede în mod expres că marcajul CE este supus principiilor generale prevăzute la articolul 30 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008.

pe un dispozitiv de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795 ca dovadă a conformităţii sale cu o directivă în al cărei domeniu de aplicare acesta nu intră.

F — *A cincea întrebare preliminară*

116. A cincea întrebare preliminară a fost adresată de instanţa de trimitere în cazul în care Curtea, în răspunsul la întrebările preliminare precedente, ar ajunge la concluzia că dispozitivele de ancorare în cauză, deşi nu intră în domeniul de aplicare al Directivelor 89/686 şi 89/106, ar putea fi totuşi prevăzute în mod facultativ cu marcajul CE în conformitate cu aceste directive.

117. Pentru acest caz, instanţa de trimitere urmăreşte să afle cum trebuie analizat, în vederea aplicării în mod facultativ a marcajului CE, dacă dispozitivele de ancorare care nu intră în domeniul de aplicare al Directivelor 89/686 şi 89/106 îndeplinesc cerinţele prevăzute de aceste directive.

118. După cum am arătat deja, este exclusă aplicarea facultativă a marcajului CE. Prin urmare, a cincea întrebare preliminară este lipsită de obiect. Aceasta nu necesită, aşadar, nicio discuţie suplimentară.

G — *A şasea întrebare preliminară*

119. Prin intermediul celei de a şasea întrebări preliminare, instanţa de trimitere urmăreşte, în esenţă, să afle dacă dispoziţiile şi cerinţele cuprinse în EN 795 referitor la dispozitivele de ancorare din clasa A1 trebuie considerate ca aparţinând dreptului comunitar care poate fi interpretat de Curte.

120. Pentru o înţelegere corectă a acestei întrebări, trebuie subliniat că EN 795 stabileşte cerinţele şi procedurile de testare pentru dispozitive de ancorare din clase diferite, desemnate prin literele A-E. Potrivit acestui standard, dispozitivele de ancorare structurale se clasifică în clasa A, dispozitivele de ancorare mobile, în clasa B, dispozitivele de ancorare echipate cu suporturi de asigurare flexibile orizontale, în clasa C, dispozitivele de ancorare echipate cu şine de asigurare rigide orizontale, în clasa D, iar dispozitivele de ancorare ţinute de propria greutate, în clasa E.

121. EN 795 a fost adoptat de CEN la 29 martie 1996 şi publicat de Comisie la 12 februarie 2000, în cadrul punerii în aplicare a Directivei 89/686, ca standard armonizat în sensul acestei directive [36]. Această publicare a fost însă supusă prevederii exprese că standardul nu cuprinde echipamentele din clasele A

36 — Comunicarea Comisiei din 12 februarie 2000, citată la nota de subsol 6.

(dispozitivele de ancorare structurale), C (dispozitivele de ancorare echipate cu suporturi de asigurare flexibile orizontale) și D (dispozitivele de ancorare echipate cu șine de asigurare rigide orizontale) și că, prin urmare, nu se poate prezuma că aceste echipamente sunt conforme Directivei 89/686.

122. Având în vedere împrejurarea specială că Comisia nu a acceptat cerințele și procedurile de testare cuprinse în EN 795 referitoare la dispozitivele de ancorare din clasa A ca standard armonizat în sensul Directivei 89/686 și nu le-a publicat în Jurnalul Oficial, EN 795 nu trebuie considerat standard armonizat în sensul Directivei 89/686 în ceea ce privește dispozitivele de ancorare din clasa A1 [37].

123. Aceasta semnifică faptul că EN 795 trebuie considerat standard armonizat în sensul Directivei 89/686 numai în ceea ce privește dispozitivele de ancorare din clasele B și E. În schimb, în ceea ce privește dispozitivele de ancorare din clasele A, C și D, acesta trebuie clasificat drept standard nearmonizat de natură tehnică, adoptat de un organism privat de standardizare [38]. Acest motiv este suficient pentru a răspunde negativ la întrebarea instanței de trimitere privind problema dacă dispozițiile și cerințele cuprinse în EN 795 referitoare la dispozitivele de ancorare din clasa A1 trebuie considerate ca aparținând dreptului comunitar.

124. Având în vedere toate cele de mai sus, trebuie să se răspundă la a șasea întrebare preliminară că EN 795 nu trebuie considerat, în ceea ce privește dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul acestui standard, ca aparținând dreptului comunitar care trebuie interpretat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

H — *A șaptea și a opta întrebare preliminară*

125. În cazul în care Curtea s-ar considera competentă să interpreteze EN 795 în ceea ce privește dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul acestui standard, instanța de trimitere urmărește să afle, prin intermediul celei de a șaptea și al celei de a opta întrebări preliminare, cum trebuie efectuate testele

37 — A se vedea Gambelli, F., *Aspects juridiques de la normalisation et de la réglementation technique européenne*, Paris, 1994, p. 17 și urm., care arată că un standard armonizat reprezintă un standard european elaborat de CEN și prezintă anumite caracteristici. Una dintre aceste caracteristici este aceea că standardul european elaborat de CEN este adoptat de Comisie și publicat ulterior în Jurnalul Oficial.

38 — A se vedea Jarass, H., „Probleme des Europäischen Bauproduktenrechts", *NZBau* 2008, p. 145, 146, care desemnează standardele adoptate de organismele europene de standardizare, neordonate și/sau neautorizate de Comisie, drept standarde europene nearmonizate care reprezintă expertiză tehnică.

prevăzute de acest standard privind rezistența statică și dinamică a acestor dispozitive de ancorare. Instanța de trimitere solicită în special să se stabilească dacă aceste teste trebuie efectuate în condițiile previzibile de utilizare (a șaptea întrebare preliminară) și cu respectarea restricțiilor de utilizare prevăzute de fabricant (a opta întrebare preliminară).

126. Întrucât, în opinia noastră, EN 795 nu poate fi considerat, în ceea ce privește dispozitivele de ancorare din clasa A1, ca aparținând dreptului comunitar care trebuie interpretat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, a șaptea și a opta întrebare preliminară sunt fără obiect. Acestea nu necesită, așadar, nicio discuție suplimentară.

VIII — Concluzie

127. Având în vedere considerațiile precedente, propunem Curții să răspundă la întrebările preliminare adresate de Rechtbank 's-Gravenhage după cum urmează:

„1) Dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795 intră în domeniul de aplicare al Directivei 89/106/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre referitoare la materialele de construcții dacă sunt fabricate în vederea fixării lor în mod durabil de o construcție. Includerea în domeniul de aplicare al Directivei 89/106 nu exclude în principiu aplicabilitatea altor directive care privesc siguranța produselor.

2) Dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795 nu intră în domeniul de aplicare al Directivei 89/686/CEE Consiliului din 21 decembrie 1989 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la echipamentul individual de protecție.

3) În cadrul aprecierii dacă un echipament individual de protecție care intră în domeniul de aplicare al Directivei 89/686 îndeplinește cerințele esențiale ale acestei directive, este irelevant aspectul dacă dispozitivele de ancorare la care se poate racorda echipamentul individual de protecție sunt sigure în condițiile previzibile de utilizare.

4) Marcajul CE nu se poate aplica pe un dispozitiv de ancorare din clasa A1 în sensul EN 795 ca dovadă a conformității sale cu o directivă în al cărei domeniu de aplicare acesta nu intră.

5) Standardul european EN 795 nu trebuie considerat, în ceea ce privește dispozitivele de ancorare din clasa A1 în sensul acestui standard, ca aparținând dreptului comunitar care trebuie interpretat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene."